

JORDI MARTÍ I XAVIER BRU DE SALA DEBATEN SOBRE LA CAPITALITAT CULTURAL DE BARCELONA AL PRIMER DELS DIÀLEGS DE LA FUNDACIÓ BARCELONA

La fundació inaugura amb aquest acte davant d'un centenar de representants del sector cultural i institucional del país la seva activitat oberta a la societat d'anàlisi, debat i promoció del coneixement

El president de la fundació, Jordi Bonet, rep el secretari d'Estat de Cultura, Jordi Martí | Jordi Borràs

Un centenar de representants del sector cultural i d'institucions assisteix al primer Diàleg de la Fundació Barcelona | Jordi Borràs

La capitalitat cultural de Barcelona com a capital de Catalunya ha centrat el primer dels *Diàlegs de la Fundació Barcelona*, reunint prop d'un centenar de representants tant d'institucions del país com d'organitzacions i personalitats de l'àmbit cultural a l'Ateneu Barcelonès. El president de la fundació, **Jordi Bonet**, ha inaugurat l'acte destacant la importància de la cultura i com *"l'ambició i la vocació de capital de Barcelona al llarg dels temps és i ha estat fonamental per la conformació i el desenvolupament de Catalunya i de la seva gent; i això malgrat les limitacions i les diferències mal enteses de molts, en particular les insuficiències i els condicionants del sistema en el que ens trobem immersos que no ens deixa ser determinants al no disposar de totes les competències, recursos i potestats públiques a l'efecte com voldríem per progressar"* per *"recuperar aquella vocació per una Barcelona gran"*.

L'acte ha seguit amb la projecció d'un [reportatge introductori](#) per posar context i algunes qüestions per debatre, i el diàleg pròpiament que ha moderat la periodista **Esther Vera**: *"Barcelona és una capital creativa amb personalitat pròpia. És potser una ciutat eternament insatisfeta i potser ciclotímica?"*, s'ha preguntat la directora del diari ARA donant el tret de sortida al diàleg entre els dos protagonistes sobre l'escenari, **Jordi Martí**, secretari d'Estat de Cultura del govern espanyol, i **Xavier Bru de Sala**, expresident del CoNCA, creador i patró de la Fundació Barcelona 1989.

El president de la fundació, Jordi Bonet, inaugura l'acte
| Jordi Borràs

El secretari d'Estat de Cultura espanyol, Jordi Martí, escolta
la intervenció de Xavier Bru de Sala | Jordi Borràs

“Aquesta insatisfacció té una part positiva. Perquè Barcelona és una ciutat feta a si mateixa, articulada a través de la societat civil, i això és clau positiva i clau d'insatisfacció perquè sempre veu que no s'ha aconseguit, i això és llavor de canvi i transformació. És una ciutat-laboratori que experimenta i que innova, sempre a l'avantguarda del que està passant al món”, ha valorat el secretari d'Estat de Cultura. “I sobretot és la capital d'una cultura, de Catalunya. I crec que, durant massa temps, hem enfrontat dues realitats, la del catalanisme nacionalista i com si ser barcelonista fos el dissolvent de Catalunya. Hem acceptat allò que cantava Lluís Llach, El meu país és tan petit... Però un país que té Barcelona de capital no és un país petit, té una fortalesa espectacular. Perquè l'aportació cultural que ha fet Barcelona al món i a Europa, en connexió amb Europa i el món, és precisament perquè és un país gran amb la mateixa potència que altres països europeus amb capacitat d'incidir arreu. Hem de superar la dicotomia de Barcelona i Catalunya. No hi haurà projecte per a Barcelona que no estigui vinculat a Catalunya i no hi haurà un projecte de Catalunya que no tingui en Barcelona el seu gran actiu”.

Lligant amb aquesta tesi, que és també la del seu llibre, Xavier Bru de Sala ha subratllat que “el gran mèrit del catalanisme és haver fet Barcelona. Porcel sempre deia que si Barcelona no hagués estat una ciutat potent, ell se n'hauria anat a Madrid. La gent amb ambició necessita una plataforma de llançament, de Barcelona al món. Barcelona havia de ser potent per ella mateixa sense la pota del poder polític, tenia el poder mediàtic i cultural, els estudis de cine, de ràdio, l'editorial, el mercat de l'art, el teatre d'avantguarda, fins i tot durant el Franquisme era a Barcelona. Perquè havíem de fer de Barcelona una capital d'Estat-nació, amb tots els grans equipaments desenvolupats de primer ordre. Barcelona és la ciutat on bàsicament la cultura la fa la societat, la gent. Allà on veu una oportunitat, lligada a la creació, un fa el SÓNAR, l'altre el TALLER DE MÚSICS, l'altre el LOOP, ... I aquesta és la força de Barcelona”.

TRANSFORMACIÓ VERSUS TRADICIÓ

“Pesa massa la tradició, potser?”, ha preguntat Esther Vera seguint el fil argumental de Bru de Sala. “Jo no ho crec”, ha assegurat Jordi Martí, taxatiu. “Precisament, sobretot als vuitantes, ens hem carregat tradicions i espais perquè és una ciutat feta a si mateixa mirant més al futur que al passat. I amb el gran esclat dels Jocs Olímpics, hem construït la ciutat transformant-la. Però aquesta idea, magnificada pel Procés, que Barcelona havia de ser capital-Estat, crec que no acaba d'encaixar amb esperit Barceloní. El SÓNAR que està passant avui, el pol que ha esdevingut per als videojocs, tot això va en contra del model que imagem dels grans equipaments”.

Jordi Martí, Xavier Bru de Sala i Esther Vera durant el Diàleg
| Jordi Borràs

Els regidors de l'Ajuntament de Barcelona, Joan Rodríguez i Victòria Alsina, entre els membres del consell directiu de la fundació, Maria del Mar Espar i Xavier Bru de Sala | Jordi Borràs

“A la tardor ve la bienal nòmada MANIFESTA i ha triat 3 espais significatius: la casa Gomis de La Ricarda, un edifici que a qualsevol país seria de veneració i nosaltres tenim amenaçada per una pista d'aeroport que espero que no es faci, les torres del Besòs com a espai de les lluites obreres i la regió metropolitana, i també el Monestir de Sant Cugat, el passat, la tradició. Han hagut de venir uns holandesos per posar-nos una nova geografia de la ciutat de Barcelona que apel·la a la metròpoli i a la regió metropolitana. Podem pensar en una ampliació del MNAC o podem pensar: al segle XXI no ho hauríem d'explicar diferent? No hauríem d'incorporar els vinguts de fora? No hauria de ser un espai de reflexió i que posés en crisi, mirant críticament el nostre passat? Apostem pel model de la gran capitalitat i de grans iniciatives, o bé busquem l'angle fosc que ens poden explicar el futur i que ens col·loquen a l'avantguarda?”, ha argumentat, plantejant el repte actual.

EQUIPAMENTS, SUPORT ALS CREADORS I INNOVACIÓ PER A SER REFERENTS

Bru de Sala hi ha coincidit: *“estem d'acord amb la idea de la ciutat que es fa a si mateixa i des de les institucions. Si sumem tots els pressupostos de tots els grans equipaments, ens quedarem molt per sota del pressupost d'un gran equipament de Madrid o Madrid. I això és un actiu, també. Tenim aquesta riuada de gent al carrer gaudint del Modernisme. Havent de posar els esforços en grans equipaments culturals, hem de girar la mirada en els intersticis, els nostres creadors i gestors imaginatius. Per què no s'ha enfonsat Barcelona després dels Jocs Olímpics? Perquè hi ha hagut un centenar de persones amb iniciatives, tot i que només han tingut un suport públic feble. Hem de donar més suport a aquestes idees, als joves que estan tenint idees i fent coses noves. Hem de fer aquest canvi de xip. Caminant amb 2 peus, el de l'Estat-nació i el de la nació sense Estat, el de la ciutat desprotegida, aquest darrer ha de marcar el futur de la ciutat. Els grans equipaments ho faran d'una forma creativa com no poden fer ni el Louvre ni el Metropolitan, perquè els nostres equipaments poden innovar”.*

“Potser cal ajudar més els creadors que les institucions, llavors?”, s'ha preguntat Esther Vera. Per Jordi Martí, “una ciutat que vol ser més laboratori que ciutat-museu ha d'apostar pels seus creadors, i més encara per la cantera. I això es fa amb formació artística. El binomi d'unir estratègia cultural i educativa de la ciutat és essencial, amb innovació i obertura social, i que siguin els ciutadans els qui practiquin i facin cultura, els drets culturals. Barcelona ha d'apostar per la cantera. L'exposició del modernisme americà que hi ha al CCCB ara mateix, la relació entre urbanisme i cultura, això seria difícil de veure a Madrid. Barcelona té l'ADN i és capitalitat cultural perquè fa això. I necessita ciutadania crítica, tot entrant d'associacions i societat civil per millorar l'entorn. Però això penso que aquesta obsessió per atraure grans coses i exposicions... si en ve alguna està bé, però pel que ens mira el món és per una altra cosa”.

El secretari d'Estat de Cultura Jordi Martí intervé al Diàleg | Jordi Borràs

La presidenta de l'Ateneu Barcelonès, Isona Passola, entre el vicepresident i president de la fundació, Joaquim Colomines i Jordi Bonet, el regidor de l'Ajuntament de Barcelona, Joan Rodríguez i la secretària de la fundació, Maria del Mar Espar | Jordi Borràs

“El CCCB va ser una innovació importantíssima, fer un gran equipament cultural sense fons per mantenir, sinó a través de les idees i d'allò que presentava. Per què el seu veí MACBA no ha trobat el seu lloc? Perquè s'ha considerat sempre un museu quan és una Kunsthalle, que s'ha d'orientar en la innovació en el món de l'art i serà referent. Si parlem de capitalitat cultural, cal preguntar-se: ets o no ets un referent? Per què i per a qui? En el món del video-art i dels videojocs no pots prescindir de Barcelona. Si fem una nòmina d'artistes que eren emergents i ara s'han consolidat, Barcelona ha exportat més artistes importants en els terrenys de creació artística que tota espanya junta els darrers 20 anys. I això és producte d'aquesta ciutat i de la seva societat civil. Una de les meves obsessions i fracassos a l'IEMED va ser fer de Barcelona capital cultural mediterrània. Barcelona ho podria ser d'aquesta diversitat i aquest món tan confrontat, articulant-ho a través de la cultura estratègicament. A més, a tot arreu on hi ha convulsió hi ha noves formes de creació i d'art. I això ens faria capital”, argumenta Bru de Sala.

SER CAPITAL I/O SER LABORATORI CULTURAL

Jordi Martí hi ha posat una gota crítica. *“En Pasqual Maragall havia defensat molt que havíem de ser capital de la Mediterrània, de l'Euroregió, iberoamericana.... Però a mi em sembla que, més que aquesta idea de capitalitat, una ciutat laboratori és una ciutat-nòdul, per on hi passa molta gent. I és una idea més fecunda que pretendre tenir el que ens costarà molt més i que ningú acaba de tenir del tot. Avui tenim el SÓNAR i Barcelona és el nòdul de tothom que treballa en música, tecnologia i ciència del món. Per mi això és més important. Amb MANIFESTA Barcelona serà mòdul de la comunitat artística més avançada amb interès en la metròpoli i regió. Això no passa per ser capital. Està molt bé que vingui una agència de Nacions Unides. Però és més important està en aquestes xarxes perquè ho converteix en més interessant. Quan viatges pel món i dius que ets de Barcelona generes un somriure perquè és un far en art, en ciència... Potser el que hem de millorar el capital cultural de la ciutat més que aquesta ampul·lositat de voler ser capital”.*

“És que no ens queda més remei que ser laboratori”, ha lamentat Xavier Bru de Sala. “Però el laboratori té una altra finalitat. No té la finalitat de ser laboratori sinó de fer avançar, que funcioni i serveixi per a la Humanitat. I això ja s'ha fet, és el que tenim ara, ho hem fet realitat. Jo quan deia capitalitat cultural mediterrània, em referia que a un PRIMAVERA SOUND projecti molt més que aquell és egipci l'altre sirí. L'any passat el TALLER DE MÚSICS va organitzar més de 500 concerts arreu del món. Això és capitalitat, projectar-se a fora, i ser plataforma per tots aquells qui no tenen plataforma, innovar i descobrir el Mediterrani.”

Esther Vera ha abordat a continuació la qüestió de la digitalització, preguntant-se com combina amb els grans equipaments de la ciutat en un món sense fronteres. Per al secretari d'Estat de Cultura, *“amb el món digital ens hem imaginat que tot passa per les pantalles, i no. Fins i tot crec que creixerà la preocupació, com hem començat a fer amb els joves. La digitalització, el que sí que ha generat és una cultura i una manera de relacionar-nos diferent. L'egipci que ha vingut al SÓNAR a fer música amb màquines, ha vingut sense banderes. És aquesta idea de*

nòdul i la capacitat que té Barcelona, ser capital cultural sense ser capital d'Estat. Totes les estratègies vinculades al món diplomàtic respon a uns cànons superats. A França si toques un quadre del Louvre tens una revolució. A Catalunya, en canvi, ens podem permetre apostar com a laboratori i perquè no tenim aquests pesos. Els museus tenen molt paper a Catalunya i amb les webs cada cop millor podem mostrar col·leccions. Però tenen la funció de preguntar-se i qüestionar-se mirant al passat i el present i l'experiència cultural és la que ens commou".

La periodista Esther Vera modera el Diàleg
| Jordi Borràs

Xavier Bru de Sala, expresident del CoNCA, creador i membre del consell de direcció de la fundació, fa la rèplica al secretari d'Estat, Jordi Martí | Jordi Borràs

ARTICULACIÓ TERRITORIAL DE LA CULTURA

Bru de Sala ha entrat en la qüestió territorial. *"La gran metròpoli, Barcelona, que va de Mataró a Tarragona passant per Manresa, i no té cap institució que vetlli per ella, estaria bé que comencéssim a pensar-hi de cara a l'articulació metropolitana de la cultura. Quanta gent ha estat al Museu de la Ciència i Tècnica a Terrassa? Fa més de 30 anys que hi és, és nacional, i és com si no existís. I tot el patrimoni romànic està escapat, a la Vall de Boí correm-hi tots però el de Terrassa és importantíssim i ni es coneix. També passa amb la capitalitat dels esdeveniments, no tot hauria de passar per Barcelona. S'ha d'articular d'una altra forma i transportar capitalitat cultural a la metròpoli. Cal recordar dues iniciatives pioneres i extraordinàriament potents, com són Tàrraga i el Mercat de Música Viva de Vic".*

En aquest sentit, Jordi Martí li ha de donar la raó i ha seguit amb l'argument. *"La gran regió metropolitana, amb l'arc pels vallesos del Maresme fins a Vilanova, cinc milions i escaig, ens converteix en la quarta o cinquena regió europea en densitat amb un nivell de PIB i un nivell de patents i de recerca importantíssim. I cap institució vetlla per aquest territori. Ara cada vegada és més regió. I això que està escrita i pactada, són les vegueries, i la vegueria de Barcelona és exacta. S'ho va carregar la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut per la qüestió de la distribució provincial. I es podria parlar, però l'únic problema és que modificaria la llei electoral. Però per articular la capitalitat cultural de Barcelona caldria articular el govern a la seva mida, i la grandesa de les vegueries és que s'articulen en base a les dinàmiques urbanes. L'estructura de comarques ja no respon a la situació a les dinàmiques actuals, perquè està*

El secretari d'Estat de Cultura, Jordi Martí respon a Bru de Sala | Jordi Borràs

El públic assistent, representants del sector, escolta el diàleg sobre la capitalitat cultural de Barcelona | Jordi Borràs

pensada per una Catalunya rural i economia rural, tampoc la de províncies, feta amb regla des d'un poder distant. Les vegueries són essencials i quadren perfectament perquè s'articulen amb les dinàmiques metropolitanes”.

Així mateix, ha relacionat aquestes dinàmiques metropolitanes amb una qüestió més global: “un dels grans reptes que té el món, amb l'emergència climàtica, i aquí la cultura hi podria donar resposta, també amb l'urbanisme, és fer habitables les ciutats. I això exigeix governs metropolitans. Ens passa aquí passa com passa a Europa, a Lille, on l'àrea metropolitana entra en un altre Estat. Les grans capitals d'Estat-nació són molt centre-perifèria i en canvi Barcelona és policentrista. Precisament perquè la ciutat és feta a sí mateixa, et trobes projectes molt interessants, com Cornellà amb el seu centre d'innovació tecnològic i el districte cultural de l'Hospitalet. Si algú de més amunt donés joc a aquest policentrisme permetent l'autonomia municipal tindria molt potència. Si féssim, a més a més, el que deia Sardà, urbanitzar el camp i ruralitzar la ciutat, és a dir fer molts Consells de Cent ruralitzant la ciutat, aconseguiríem una ciutat vital culturalment i ben articulada socialment, i de dimensió metropolitana. Això és d'una potència espectacular. I continua essent una ciutat que prova noves formes de governança, noves formes d'articulació, adequades al món globalitzat, digitalitzat i al canvi climàtic. Això és el que s'espera de Barcelona. Està bé que hi hagi la Fórmula 1, jo no la posaria al Passeig de Gràcia. Però el que el món espera de Barcelona és tot això altre que hem creat”.

Sobre la qüestió de l'articulació, Bru de Sala ha recordat que “les vegueries són a l'Estatut però no existeixen. I, així com la Catalunya moderna es va començar a institucionalitzar a través de la Mancomunitat amb tota la seva capacitat transformadora, a mesura que ens anem institucionalitzant, estem més encorsetats per nosaltres mateixos. I podem desesperar, probablement no tingui remei a curt termini. En un moment determinat es va pensar bé, però ho hem deixat perdre per una temporada. I què ens queda? La nació entesa com a conjunt de ciutadans amb capacitat civil. Si això no funciona, no hi ha país. Si el país l'han d'empènyer les institucions, no hi ha país”.

I AIXÒ, QUI HO PAGA?

“I sense la burgesia que va permetre florir el Modernisme, com ho hem de fer avui, qui ho paga això?”, ha preguntat la periodista Esther Vera. Per Bru de Sala, “la cultura, si no la paga l'Estat, la paga el públic com veiem amb un SÓNAR. Si mirem com funciona a França amb el mecenatge cultural, en canvi, ho paga tot l'Estat, i és pràcticament un negoci. Aquí això no ho tenim. Conclusió: són les nostres institucions, que vetllen per les indústries i projectes culturals, les qui haurien d'estar molt més atentes perquè les petites microrealitats s'han d'anar regant per tal que no morin de set abans de germinar”.

Jordi Martí, Xavier Bru de Sala i la moderadora Esther Vera
| Jordi Borràs

Els representants institucionals segueixen el Diàleg des
de les primeres files del públic | Jordi Borràs

El secretari d'Estat de Cultura Jordi Martí ha rememorat Vila-Casas. *“Hem passat d'una classe burgesa productiva a una classe burgesa rentista, i això ens va en contra. Estic d'acord que l'administració pública ha d'encapçalar la inversió pública, però si tens un aliat com una burgesia activa i compromesa com vam tenir en aquest país tens les coses més planes. I aquí vam renunciar a la indústria i ens vam abocar als serveis i al turisme. Avui és el principal problema que té aquesta ciutat. Tenim una economia poc productiva i amb poc valor afegit, salaris baixos i increment de preus perquè és una ciutat molt utilitzada i desitjada. I en aquest context voler ser laboratori cultural demana una altra dinàmica. I si es vol crear una oferta cultural més banal, com un pseudo museu al Port Olímpic, va en contra de tot plegat. A Espanya, l'aportació a la cultura és un 3,3%. Abans de la crisi del 2008 havia arribat a un 4%. I en canvi tens la sensació que hi ha més activitat cultural avui. Quin ha de ser el sistema? Haviem entès sempre que havia de ser la subvenció. I després ha el model dels quebequesos, que és l'incentiu fiscal, ho tenim al cinema i a l'espectacle en viu. La combinació dels dos models és una manera de fer créixer el múscul de la cultura. La conselleria de Cultura s'ha d'agradir l'esforç per recuperar la inversió cultural. En tot cas, la inversió pública en cultura ha de seguir creixent”.*

“El que caldria potser és fer com al Quebec, que és reservar un 20-30% de pressupost dels ajuts per aquells que no n’han tingut mai. Això no ha passat mai aquí perquè en Cultura els instal·lats tenen la capacitat de pressionar a les administracions i en canvi els petits es queden fora o amb petites engrunes perquè no sigui dit”, ha afegit Xavier Bru de Sala.

LLENGUA, CULTURA I COHESIÓ SOCIAL

“La llengua, en cultura, va ser polèmica als anys vuitanta, després es va acabar perquè és una polèmica absurda. El català és molt important perquè la cultura ho és en aquesta societat. I la cultura és una gran al·liada del català. No hi ha lloc per a la polèmica lingüística. Té un lloc primordial molt més en la cultura que en altres àmbits de la societat”, ha afirmat Bru de Sala.

En això també hi ha coincidit Jordi Martí, qui ha destacat la importància dels nous catalans i de la llengua com a eina per forjar la comunitat. *“Precisament perquè Barcelona s’ha fet a si mateixa, amb els seus ciutadans vinguin d’on vinguin i té a l’ADN la incorporació del arriba de nou de manera molt natural. Com deia el PSUC, és català qui viu i treballa a Catalunya. La defensa de la immersió lingüística a l’escola catalana va començar a Santa Coloma de Gramenet amb mestres vinguts de fora que entenien que el català havia de forjar la cohesió social. Amb l’accentuació de les diversitats arribades amb molta velocitat, avui costa molt més. I això a més no només posa en perill la continuïtat de la llengua sinó també la idea d’una única de comunitat col·lectiva”.*

“Jo vaig començar fent de mestre, sóc pedagog, i la immersió lingüística ha estat un dels grans avenços, que la Marta Mata va defensar fins i tot davant de Pujol, no pas un assumpte de superioritat cultural sinó de llengua comuna perquè l’articulació social del país no es perdés. I sempre en seré un gran defensor. I ara, quan Espanya va de país convidat, m’ha sorprès que ens demanen explícitament autors catalans i hi ha un interès que hem d’aprofitar per les llengües menys parlades i per trobar veus que s’escapin dels cànons que marquen les llengües franques que té el món avui. Aquí hi ha una oportunitat. Ara bé, hi ha un problema que a la cultura també li compet, i és el retrocés de l’ús social del català a la societat, les dades ho diuen. I les institucions fan esforços, però aquells esforços que vam fer en aquells moments a l’escola i amb la televisió en català, ara no són suficients”, ha alertat.

INTERVENCIONS DEL PÚBLIC: EL SECTOR PREN LA PARAULA

Des del MNAC s’ha plantejat que el que s’està preparant no és una simple ampliació sinó que s’està treballant en el concepte d’un nou museu, partint del projecte de Folch i Torres. I ha remarcat que *“el gran problema que patim les institucions culturals del país és fonamentalment l’incompliment reiterat de les aportacions als compromisos pressupostaris, i això ens ha generat un dèficit”.* D’altra banda, ha coincidit que *“és cert que avui no podem parlar de mecenatge i que la crisi ha fet perdre el paper de la burgesia. Però es confon sovint mecenatge i patrocini, i patrocini de fet és un intercanvi d’interessos, on el debat no és per l’aportació per qui es queda*

el marge net de benefici. I aquí hi ha terreny per córrer, perquè de mecenes ja pràcticament no en queden. Pel que fa a la digitalització i la fascinació que vivim en el món immersiu, si bé és cert que portarà transformació de les nostres institucions, no ens pot fer caure en la banalització. On establim la frontera entre l'espectacle, que banalitza, i el que és realment aportació cultural amb les eines digitals i la transformació al món de la cultura?"

El president del MNAC i patró de la Fundació Barcelona
Joan Oliveras Bagués | Jordi Borràs

La presidenta del consell d'administració del Teatre Nacional
de Catalunya, Neus Aranda | Jordi Borràs

També la presidenta del consell d'administració del Teatre Nacional de Catalunya, Neus Aranda, ha destacat el treball per a la llengua i la internacionalització del TNC, i ha lamentat la manca de suport de l'Estat a la cultura a Catalunya i d'una llei de mecenatge clara diferenciada del patrocini.

El vicepresident de la Fundació Barcelona 1989, Joaquim Colominas, ha intervingut també per plantejar el repte de Barcelona pel que fa a la cultura com a política social, la dels barris, que hauria de permetre ajudar a reduir les desigualtats i permetre l'accés popular a l'alta cultura. En aquest sentit, Xavier Bru de Sala n'ha subratllat la importància, recordant les paraules del president de l'organització dels grans empresaris de mecenatge a França: *"O cultura o presons. Als llocs difícils socialment, les pràctiques de la cultura, les festes de barris, l'associacionisme cultural, és extraordinari per generar comunitat. La cultura és bàsica com a plataforma"*.

Per últim, Mariona Moncunill, de la Plataforma assembleària d'Artistes de Catalunya, ha plantejat finalment que *"Barcelona es percep més enllà de l'àrea metropolitana com una amenaça per part de la majoria de creadors. I aquesta una qüestió política que sempre s'està a l'espera de canviar, però tenim una responsabilitat mentrestant. Com es podria exercir aquesta responsabilitat de redistribuir recursos, visibilitat i capitalitat davant d'aquesta força concèntrica?"*, s'ha preguntat.

Entre el centenar de representants del sector assistents al Diàleg destaquen els d'institucions com l'Ajuntament de Barcelona, la DIBA i la CCMA, universitats i centres de formació (UPF, UCE, ESCAC, ESMUC...), el CoNCA i el Consell de Cultura de Barcelona, fundacions (Catalunya Cultura, Miró, Taller de Músics, Catany, Casa Amèrica, Victòria dels Àngels, Banc

Sabadell...), associacions sectorials (gestors culturals, cultura popular, música...), equipaments clau del país (TNC, MNAC, MACBA, Liceu,...), festivals (Cruïlla, Ibercamera...), gremis (d'editors, de galeries d'art...), entitats (Ateneu Barcelonès, el FAD, la PAAC...), empreses, consultors i periodistes culturals.

El secretari d'Estat de Cultura, Jordi Martí, entre els membres del consell directiu de la fundació, Jordi Bonet, Maria del Mar Espar, Joaquim Colomines i Xavier Bru de Sala, acompanyats per dues membres de la Junta de l'Ateneu Barcelonès, Elisabet Cirici i Carme Gual | Jordi Borràs

El secretari d'Estat de Cultura, Jordi Martí, amb alguns membres del patronat de la Fundació Barcelona 1989, els regidors de l'Ajuntament de Barcelona Joan Rodríguez i Victòria Alsina, el director general de Turisme de Barcelona, Mateu Hernández, i la presidenta de l'Ateneu Barcelonès, Isona Passola | Jordi Borràs

Els *Diàlegs de la Fundació Barcelona* se celebraran amb caràcter bianual, tal com ha explicat el president de la fundació Jordi Bonet, “*com a exteriorització de l'activitat d'anàlisi i de promoció del coneixement i debat de la realitat social, cultural, econòmica i política de Catalunya desenvolupats amb la finalitat d'incidir en els diferents àmbits d'actuació i del pensament dins i fora del país*”. El segon Diàleg serà a la tardor i girarà entorn de la temàtica de l'urbanisme.

Barcelona, 14 de juny de 2024